

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thomæ A Kempis Canonici Regularis Ord. S. Augustini De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Coloniæ, 1723

LVIII. De altioribus rebus, & occultis judiciis Dei non scrutandis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45773)

CAPUT LVIII.

*De altioribus rebus, & occultis
judiciis Dei non scrutandis.*

1. **F**lli, caveas disputare de altis materiis, & de occultis Dei judiciis: cur iste sic relinquatur, & ille ad tantam gratiam assumitur; cur etiam iste tantum affligitur, & ille tam eximie exaltatur.

Ista omnem humanam facultatem excedunt: nec ad investigandum iudicium divinum, ulla ratio prævalet, vel disputatio.

Quando ergo hæc tibi suggerit inimicus, vel etiam quidam curiosi inquirunt homines, responde illud Prophetæ: Justus es Domine, & rectum iudicium tuum.

Et illud: Iudicia Domini vera, justificata in semetipsa.

Judicia mea metuenda sunt, non discutienda; quia humano intellectui sunt incomprehensibilia.

2. Noli etiam inquirere, nec disputare de meritis Sanctorum, quis alio

alio sit sanctior, aut quis major fuerit in Regno cœlorum.

Talia generant sæpè lites & contentiones inutiles, nutriunt quoque superbiam & vanam gloriam: unde oriuntur invidiæ & dissensiones, dum iste illum Sanctum, & alius alium conatur superbè præferre.

Talia autem velle scire & investigare, nullum fructum afferunt, sed magis Sanctis displicent; quia non sum Deus dissensionis, sed pacis: quæ pax magis humilitate vera, quàm in propria exaltatione consistit.

3. Quidam zelo dilectionis trahuntur ad hos vel ad illos ampliori affectu, sed humano potius quàm divino.

Ego sum, qui cunctos condidi Sanctos: ego donavi gratiam, ego præstiti gloriam.

Ego novi singulorum merita; ego præveni eos in benedictionibus dulcedinis meæ.

Ego præscivi dilectos ante sæcula

R 6

ego

ego eos elegi de mundo, non ipsi me praelegerunt.

Ego vocavi per gratiam, attraxi per misericordiam: ego perduxi eos per tentationes varias.

Ego infudi consolationes magnificas, ego dedi perseverantiam, ego coronavi eorum patientiam.

4. Ego primum & novissimum agnosco; ego omnes inæstimabili dilectione amplector.

Ego laudandus sum in omnibus Sanctis meis; ego super omnia benedicendus sum, & honorandus in singulis, quos sic gloriosè magnificavi & prædestinavi, sine ullis præcedentibus propriis meritis.

Qui ergo unum de minimis meis contempserit, nec magnum honorat; quia pusillum & magnum ego feci.

Et qui derogat alicui Sanctorum, derogat & mihi, & cæteris omnibus in regno cælorum.

Omnes unum sunt per charitatis vinculum: idem sentiunt, idem volunt

volunt, & omnes in unum se diligunt.

5. Adhuc autem, quod multò altius est, plus me, quàm se & sua merita diligunt.

Nam supra se rapti, & extra propriam dilectionem tracti, toti in amorem mei pergunt, in quo & fruitionem quiescunt.

Nihil est, quod eos avertere possit aut deprimere: quippe qui æterna veritate pleni, igne ardescunt inextinguibilis charitatis.

Taceant igitur carnales & animales homines de Sanctorum statu disserere, qui non nôrunt nisi privata gaudia diligere. Demunt & addunt pro sua inclinatione, non prout placet æternæ Veritati.

6. In multis est ignorantia, eorum maximè qui parum illuminati, rarò aliquem perfecta dilectione spirituali diligere nôrunt.

Multum adhuc naturali affectu, & humanâ amicitia, ad hos vel illos trahuntur: & sicut in inferioribus

se habent, ita & de cœlestibus imaginantur.

Sed est distantia incomparabilis, quæ imperfecti cogitant, & quæ illuminati viri per revelationem supernam speculantur.

7. Cave ergo, fili, de istis curiosè tractare, quæ tuam scientiam excedunt: sed hoc magis satage & intende, ut vel minimus in regno Dei queas inveniri.

Et si quispiam sciret, quis alio sanctior esset, vel major haberetur in regno cœlorum: quid ei hæc notitia prodesset, nisi se ex hac cognitione coram me humiliaret, & in majorem nominis mei laudem exurgeret?

Multò acceptius Deo facit, qui de peccatorum suorum magnitudine, & virtutum suarum parvitate cogitat, & quàm longè à perfectione Sanctorum distat; quàm is, qui de eorum majoritate vel parvitate disputat.

Melius est sanctos devotis precibus & lacrymis exorare, & eorum gloriosa

riosa suffragia humili mente implorare; quàm eorum secreta vanâ inquisitione perſcrutari.

8. Illi bene & optimè contentantur, ſi homines ſcirent contentari, & vaniloquia ſua compeſcere.

Non gloriantur de propriis meritis, quippe qui ſibi nihil bonitatis adſcribunt, ſed totum mihi; quoniam ipſis cuncta ex infinita charitate mea donavi.

Tanto amore divinitatis, & gaudio ſupereffluenti replentur; ut nihil eis deſit gloriæ, nihilque poſſit deeſſe felicitatis.

Omnes Sancti, quantò altiorem in gloria, tantò humiliorem in ſe ipſis & mihi viciniorem & dilectiorem exiſtunt.

Ideoque habes ſcriptum, quia mittebant coronas ſuas ante Deum, & ceciderunt in facies ſuas coram agno, & adoraverunt viventem in ſæcula ſæculorum.

9. Multi quærunt quis major ſit in regno Dei, qui ignorant an cum
mini-

minimis erunt digni computari.

Magnum est, vel minimum esse in cœlo, ubi omnes magni sunt: quia omnes filii Dei vocabuntur & erunt.

Minimus erit in mille, & peccator centum annorum morietur.

Cùm enim quærerent discipuli, quis major esset in regno cœlorum? tale audierunt responsum:

Nisi conversi fueritis, & efficiamini sicut parvuli; non intrabitis in regnum cœlorum. Quicumque ergo humiliaverit se sicut parvulus iste, hic major est in regno cœlorum.

10. Væ eis, qui cum parvulis humiliare se sponte dedignantur: quoniam humilis janua regni cœlestis eos non admittet intrare.

Væ etiam divitibus, qui habent hic consolationes suas: quia pauperibus intrantibus in regnum Dei, ipsi stabunt foris ejulantes.

Gaudete humiles, & exultate pauperes, quia vestrum est regnum Dei, si tamen in veritate ambulatis.

CA-